

Publicerad 2008-03-25 11:51 av Maria Zena Viklund

Ännu en tid, bara du bara du

Ur längtans stående fot
tvekar mina andetag.

Skrapar på ytan.
Döda rum och levande löv
varför just du som drabbar mig?
älskling, kom och lägg dig vid
mina rötter.

Här finns så mycket syre att det
räcker för två.
Varför envisas du?

Min vilja är viss.
Men vägen är mig förlorad.
Stigen som bär mot ditt hjärta.
Är igensnårad.

Min hand ack så aktsam.
Darrar när den nuddar vid din kind.
Kom, kom låt oss vila i den tillit
som våra hjärtan slår.

Bryggan bar, bara tanken som snavade.
Kanske, bara kanske rör vi vid
kärlekens mitt och förlorar oss för alltid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Maria Zena Viklund med Poeter.se id #16479 innehar upphovsrätten